

A L'ACONCAGUA SENSE GLUTEN
Isidor Cònsul

Un dia de juliol del 2005 vaig comprar una samarreta a un company de feina. És d'un taronja intens, dissenyada en exclusiva per "kukuxumusu bokart" i duu, sobre uns dibuixos divertits en blau llampant, la llegenda "Aconcagua sense gluten". Aquest company de feina és un jove pare de família que va descobrir, a causa de les seves filles, que era celíac com elles, al·lèrgic al gluten, i que hauria de seguir, en endavant i per vida, una dieta estricta. Aquesta malaltia, encara no prou coneguda, es concreta en una intolerància entre el gluten i el cos humà, al qual destrueix les vellositats del budell prim. Quan es tracta d'adults, els malalts poden trigar a ser diagnosticats perquè s'han acostumat als diversos problemes que la malaltia genera, als quals no havien acabat de donar importància, tot i haver-los fet la guitza i disminuir aspectes de la pròpia qualitat de vida. Un cop diagnosticats, són malalts amb dificultats per poder dur la dieta estricta que els convé i sempre han d'estar a l'aguait dels aliments de consum normal lliures de gluten. Perquè no en tenen prou evitant els derivats dels cereals (les farines, la pasta, el pa i els pastissos), també els toca vigilar els ingredients afegits a productes que en principi no haurien de dur gluten, però en porten per raons industrials del seu procés de fabricació. Aliments tan comuns com els formatges i les sopes, les salses i els gelats, els batuts i les maioneses, les margarines i les carns picades.

Per difondre'n el coneixement i sensibilitzar la població, aquest company de feina i altres de la seva corda, van projectar una aventura d'impacte social: una expedició de celiacs a l'Aconcagua (6962 m) el cim més alt d'Amèrica que, naturalment, s'hauria dur a terme amb una alimentació sense gluten. Era una proposta de doble tall: sensibilitzar respecte de la malaltia, i demostrar, alhora, que la intolerància al gluten no impedia la gesta d'ascendir a un dels grans cims del món. Només eren tres, quan va sorgir la idea, però l'entusiasme al seu entorn va créixer fins arribar al centenar d'on va sortir l'equip expedicionari, cinc dones i sis homes, que es van preparar durant un any, van buscar el finançament que els calia i van sortir de Barcelona via Buenos Aires, el 27 de desembre del 2005. L'embalum de més gruix de l'equipatge que duien eren els sis-cents quilos de menjar sense gluten, que van haver de tragar de Buenos Aires a Mendoza i, després, fins als refugis de Penitentes (2580 m) i Confluència (3.300 m), i el camp base de Plaza Mulas (4200 m). Allà van començar també els problemes d'aclimatació a l'alçada i es va produir la primer baixa de l'equip. La resta, per acostumar el cos a l'altitud, van pujar la vigília de Reis fins al Camp 1 (Plaza Canadà, 4.850 m), i va retornar per descansar a

Plaza Mulas fins al dia de la veritat, el dimarts 10 de gener. Aquell dia van tornar a pujar al Camp 1 i van continuar, l'endemà dimecres, fins al Camp 2 (Nido de Cóndores, 5.380 m). En aquest punt, els problemes de l'alçada van passar factura a tres membres de l'equip que van haver de tirar enrere. Els altres van descansar fins la matinada del 13 per començar l'atac al cim. A la ratlla dels sis mil va abandonar un altre expedicionari, però els sis que quedaven van arribar dalt de l'Aconcagua a les 3 de la tarda.

Una iniciativa singular i una bella i generosa aventura que podeu viure, moment a moment, des de casa. Només cal obrir l'ordinador, entrar a internet i clicar l'adreça següent: www.alaconcaguasensegluten.com

Isidor Cònsul